వల

శ్రీ ఇస్మాయిల్

నవ్వుతూ నిలబడి వున్న నాన్న పక్కన అందమైన యువకుడు.

కొత్త చేప.

పాత ఎర.

"ఈయన ఇక్కడ కాలేజీలో ఇంగ్లీషు లెక్చరర్ రవి.....మా అమ్మాయి, రాణి."

నాన్న పరిచయం చేశాడు.

"కూచోండి రవిగారూ." కుర్చీ చూపించాడు నాన్న.

"పరవా లేదండీ"

"అరె! సిగ్గుపడకండి! ఫీల్ ఎట్ హోమ్!"

అతను కూచున్నాడు.

నేను లోపలికి వెళ్లా.

మర్యాద చెయ్యాలి.

కాఫీ కాయాలి.

అందమైన అబ్బాయి వచ్చినపుడు కాఫీలో ఏదైనా మచ్చుమందు కలిపితే బావుంటుందంటాడు నాన్న.

చూపుల్తో ఉచ్చులు వేయాలి.

సెక్స్ అప్పీల్‌తో కట్టిపడవేయాలి.

సిగ్గుతో కత్తిదిగిన వాసంలాగ చీలిపోకూడదు.

గాలిపోయిన బ్లాడర్‌లాగ ముడుచుకుపోకూడదు.

నాన్న చాలా తెలివిగలవాడు. గారడీవాడిలాగ గాలిలో నుంచి పువ్వుల్ని సృష్టించగలడు.

తెలివివుంటే మాయలు చేయవచ్చునంటాడు నాన్న.

నాన్న చేసే మాయలు సాధారణంగా కాఫీతో ప్రారంభం అవుతాయి. ఉపయోగపడే ఏదో ఒకరకమైన వరస కలిసేదాకా వెళ్తాయి.

అందువల్ల కొందరికి నాన్న 'సుగర్ కోటెడ్ పిల్' అనే అభిప్రాయం వుంది.

ఇప్పుడు రవికి నేను చేస్తున్న కాఫీ ఒక రకంగా నా భవిష్యత్తుని నిర్ణయించాలి.

నేను చూసీ చూడనట్టు అతని వైపు చూడాలి. కాఫీ ఇచ్చేటప్పుడు అంటే అంటనట్టు అతని చేతివేళ్లు తాకాలి.

"మా రాణి కాఫీ బాగా చేస్తుందండీ" అంటాడు నాన్న అప్పుడు.

అక్కడినుంచి నా గురించీ, నా అందం గురించీ అదీ ఇదీ మాట్లాడతాడు. కట్నాల మీద చిన్న ఉపన్యాసం ఇస్తాడు.

డబ్బు లేకపోతే ఏ అందానికైనా దాదాపు అర్థం లేనట్టే నన్న విషయం నాన్నకు తెలుసు. అయినా డబ్బుతో నిమిత్తం లేకుండా నన్ను చేసుకునే అబ్బాయి వస్తాడంటాడు.

కాఫీ డికాక్షన్ మరుగుతోంది.

కాఫీ గ్లాసు వెనక రహీం నీడ కనిపిస్తూ వుంది.

ఈ ఉంగరం నా బర్త్‌డే ప్రెజెంటుగా రహీం ఇచ్చిందే.

పుట్టినరోజున బట్టలేమిటిని తన గదిలో, ఎలక్ట్రిక్ దీపం వెలుగులో నన్ను నగ్నంగా నిలబెట్టి, ముద్దుపెట్టుకుని, కౌగిలించుకుని, వేలికి తొడిగాడు రహీం ఈ ఉంగరాన్ని.

R. R. అని దాని మీద చెక్కివుంది.

"రాణీ రహీం" అనేవాడు.

నేనతన్ని నిజంగా ప్రేమించాను—నా మొదటి ప్రేమ.

నిజానికి నేను ప్రేమ అనుకున్నదాంట్లో విపరీత మైన కామం వుంది.

అతను కాలేజీలో ఉపన్యాసాల్లో మాట్లాడుతున్నా, నాటకాల్లో నటిస్తున్నా చూసిన ఆడపిల్ల నిద్రపోయే ముందు అతన్ని తలచుకోవాల్సిందే.

రహీం: ఆకర్షణ, అందం, ప్రజ్ఞ.

ఫ్రెండ్స్ ముందు నేను నిర్భయంగా చెప్పే దాన్ని: "ఓ! రహీం! ఐ లవ్ హిమ్. రహీం నా హీరో! నా ప్రిన్స్" అని.

గుండెల్లో ఆ మాటల్ని మడతపెట్టేసి పైకి అనలేనివాళ్లు నన్ను తెగించినదాన్నని అనేవారు.

నేను నిజంగానే తెగించా.

నేను అందమైనదాన్ని.

సెక్స్‌ని టెర్లిన్ చీరలో, జాకెట్లో బిగువుగా ప్యాక్‌చేస్తే అందం దానంతట అదే వస్తుంది. నేను అందంగా ఉన్నాననే విషయం నాకంటె ఎక్కువగా నన్ను చూసే మగవాళ్లకే తెలుస్తుంది.

నేను అందంగా ఉన్నానంటే సెక్సీగా ఉన్నాననే అర్థం. సెక్సీగా లేకపోతే అందమేలేదు. రహీం అదే మాట అనేవాడు.

రహీం భీష్ముడు కాదు.

ఆడదాని ముందు ముఖ్యంగా అందమైన ఆడదాని ముందు మగవాళ్లు బలహీనులే.

నేను రహీం వెంటపడ్డాను. అతన్ని వేటాడాను. ప్రేమలేఖలు రాశాను.

అతను ఎక్సెప్షనల్ స్పెసిమన్ కాదు.

లొంగాడు.

నాన్నకు ఈ విషయం తెలియనివ్వలేదు.

రహస్య ప్రణయంలో ఆనందం వర్ణనాతీతం.

స్టోలెన్ కిసెస్ ఆర్ స్వీట్.

చదువుకునే ఆడపిల్లని నేను. నాకు ఆ రకంగా కొంత స్వేచ్ఛ.

నాన్నకు ఒక్కతే కూతుర్ని, తల్లిలేనిపిల్లని—అట్లా ఇంకొంత స్వేచ్ఛ.

మేం ఉండేది హైద్రాబాదులో—ఆరకంగా కావలసినంత స్వేచ్ఛ.

ఇటువంటి స్వేచ్ఛను ఎంట్లా ఉపయోగించుకో వచ్చునో రహీంని ప్రేమించినప్పుడు తెలిసింది.

ఫ్రెండ్స్‌తో సినిమాకు వెళ్తున్నానని చెప్తే నాన్న నమ్మేవాడు. నా మీద నాన్నకి నిజంగా చాలా నమ్మకం.

నాన్నకి అప్పుడు ఇప్పుడున్న తెలివితేటలూ లౌక్యంలేవు. ఒకవేళ వున్నా వాటిని ఉపయోగించాల్సిన అవసరం లేకపోయింది.

రహీం గదికి వెళ్లేదాన్ని.

ఇప్పుడనిపిస్తోంది — గర్భనిరోధకసాధనాలు ప్రేమను ఎంత పవిత్రం చేస్తాయో.

"ఐ లవ్యూ."

"నువు లేకపోతే నేను బతకలేను."

"నువు నా ఆరాధ్యదేవతవి."

రహీంచేతుల్లో నేను వంకరటింకర వాలులోకి పరుగెత్తే నీటిలా అయ్యేదాన్ని.

అతన్ని ఎంత ప్రేమించినా నా భయం నాకుంది.

ఆడదాన్ని మరి.

ఇండియాలో ఆడదాన్ని, సంకెళ్లు వేసుకుని స్వేచ్ఛగా తిరిగేదాన్ని, ఏం చేయడానికీ వీలులేనిదాన్ని.

ఆ విషయం చెప్తే నవ్వేవాడు రహీం.

గర్భనిరోధక సాధనాల గురించి చెప్పాడు.

లూప్స్! కండోమ్స్! ఎఫ్సెల్స్! పిల్స్!

భయం లేదన్నాడు.

ఇద్దరం పెళ్లి చేసుకునేంతవరకూ వాటిని ఉపయోగించవచ్చు, చదువులుపూర్తి అయిన తర్వాత, ఇద్దరం ఉద్యోగాలు చూసుకున్న తర్వాత పెళ్లి చేసుకుందామన్నాడు. ప్రేమవివాహాలకు డబ్బు ఊత

కావాలి, డబ్బు సంపాయించేంత వరకూ గర్భనిరోధక సాధనాలు వాడవచ్చునన్నాడు.

నేను ఎంతగా సంతోషించానో!

మోడరన్ సైన్స్ మనిషికి ఎంత చక్కగానో ఉపయోగపడుతున్నదనుకున్నా.

అతనికి సైన్స్ గురించి, సెక్స్ గురించీ—అన్నీ తెలుసు.

"రాజా! నీ స్పర్శలో స్వర్గం వుంది."

"రహీం! ఇంకా, ఇంకా! కౌగిలించుకో."

"ఎంత కౌగిలించుకున్నా ఇద్దరిమధ్యా దూరం అంతరించదేమిటి?"

"ఎంత మంచివాడివి రాజా నువ్వు."

"చైనా గోడలాగ ఇద్దరి మధ్యా ఈ చీర ఎందుకు?" అనేవాడు.

"గోడని పడగొట్టనా!"

నవ్వుకునే వాళ్లం.

వెలుగులో ఆడం అండ్ ఈవ్‌లు చేసిన మొదటి పాపం.

తర్వాత ట్రాన్సిస్టర్ ఆన్ చేసి, ఏదో సంగీతం వింటూ, 'లైఫ్' చూస్తూ, కాడ్బరీ చాక్లెట్లు తినే వాళ్లం.

ఆడదాన్ని రహస్యంగా అనుభవించే మగవాడు, ఆడదానికి గర్భం రాకుండా చేస్తే మంచివాడుకాక ఏమవుతాడని ఇప్పుడనిపిస్తోంది.

అప్పుడు—గర్భనిరోధక సాధనాల గురించి ఎంతో గొప్పగా రాసుకున్నాను డైరీలో. ఆ డైరీని రేపోమాపో తగలెయ్యాలి.

దాన్లో నా గతం జీవసమాధి చేసుకుని వుంది. దాన్లో నేనూ, రహీం ఉన్నాం.

'లేడీ చాటర్లీస్ లవర్', 'ట్రోపిక్ ఆఫ్ కాన్సర్' 'మైదానం' ఉన్నాయి.

రహీం, రాత్రులు, నేనూ, గది, మంచం తృప్తి—అన్నీ ఉన్నాయి.

మా ఇద్దరి ప్రేమ పవిత్రమైన ప్రేమ. గర్భనిరోధక సాధనాల్లో పునీతమైన ప్రేమ. నా ఆనందం, నా ధైర్యం, నలుగురి ముందూ అమాయకంగా నటించే అవకాశం వున్న ప్రేమ మాది.

ఇటువంటి ప్రేమ చిన్న ట్విస్ట్‌డాన్స్ చేసింది.

వినాయకచవితి నాడు స్నేహితుల్తో సినిమాకు వెళ్తున్నానని నాన్నకు చెప్పి రహీం గదికి వెళ్లాను.

గదిలో ఎలక్ట్రిక్ దీపం వెలగడంలేదు. ఏదో చెడిపోయిందన్నాడు రహీం. చిన్న కొవ్వొత్తి టేబుల్ మీద వెలుగుతోంది.

"కొవ్వొత్తి వెలుగులో ఎంతో బాగున్నావు రాణీ!" అన్నాడు.

నేను నవ్వాను.

అతని ఒళ్లో పడుకున్నాను.

అతని పెదాల మధ్య చార్మినార్ కాలుతోంది.

పొగను నా మొగం మీదికి ఊదాడు. మొగం మీది నుంచి పొగ నా రొమ్ముల మీద మెల్లగా, కొండల మీద తెలిపోయే మేఘాలలాగ తేలిపోయింది.

ఇద్దరం నవ్వుకున్నాం.

బీహైవ్ బ్రాందీ తీశాడు.

ఇద్దరం తాగం.

సాల్ట్ బిస్కట్లు తిన్నాం.

కొవ్వొత్తి ఆరిపోయింది.

సిగరెట్‌ని గది మూలలకు విసిరేశాడు రహీం.

కొవ్వొత్తి వెలిగిస్తానన్నాడు. వద్దన్నా. అతన్ని దగ్గరకు లాక్కున్నా.

మా ఇద్దరి శరీరాల్లాగ గదిమూల చార్మినార్ ఎర్రటి వెలుగూ, గదిలో చీకటీ ఒరుసుకుంటున్నాయి.

చీకటిలో నగ్నంగా మేము.

ఆడమ్ అండ్ ఈవ్ ఆక్షణంలో తమ దేవుణ్ణి మర్చిపోయారు. గర్భనిరోధక సాధనాల విషయం ఎవ్వరం పట్టించుకోలేదు.

ఆవేశం—

అవకాశం—

నిశ్శబ్దం—

చీకటి—

క్షణం—

పురుషకణం—

సంయోగం—

ఫలితం: 'పాపం' నాలో వెలిగించిన దీపం.

భయపడ్డాను.

భయం లేదన్నాడు రహీం.

ఏవేవో మాత్రలు ఇచ్చాడు. లాభంలేకపోయింది.

గర్భనిరోధక సాధనాలు చూపించి, రహస్యమైన అక్రమ సంబంధాలకు ఒకరకంగా ప్రోత్సాహాన్నిచ్చిన సైన్స్, తీరా గర్భం వచ్చినప్పుడు దాన్ని సునాయాసంగా విచ్ఛిన్నం చేయడానికి, ఏ బెడదా లేకుండా ఉండడానికి ఎందుకు వీలు కల్పించలేదో!

నిజంగా నాకు సైన్స్ మీద కోపం వచ్చింది.

రహీం మీద కోపం వచ్చింది—గర్భనిరోధక సాధనాల్ని వాడనందుకు.

నాన్న మీద కోపం వచ్చింది—నన్ను మందలించకుండా స్వేచ్ఛగా తిరగనిచ్చినందుకు.

ఏం చేయాలో తోచలేదు.

నాన్నకు చెప్పాలనుకున్నా. భయం వేసింది.

ఐదు నిముషాల ప్రమాదంలేని తృప్తిముందు అంతకుముందు ఎన్నో భయాలనీడలు, ఆటంకాల కంటకాలూ మటుమాయమయ్యాయి.

ఇప్పుడు ఐదు నిముషాల తృప్తివల్ల కల్గిన ఫలితం, అప్పుడు మాయమైపోయిన భయాల్ని మళ్లీ ముందు నిలబెట్టింది.

సముద్రంలో లోతుకు మునిగిపోయినట్టున్న నన్ను ఈ భయాలు ఆక్టోపస్‌లాగ చుటు కున్నాయి. ఊపిరాడకుండా చేశాయి.

ఏవేవో సందేహాలు స్కైస్క్రేపర్స్‌లాగ నామీద నిలువుగా పెరిగాయి. తర్వాత. ఒకరోజు హఠాత్తుగా నేను భయాల మాంసంముద్దనైపోయాను. దారిలో లారీ కింద పడ్డాడు రహీం. చచ్చిపోయాడు.

అప్పుడు నాకు మూడోనెల.

చచ్చిపోవాలనుకున్నా.

ఇప్పుడు రవి కోసం కాఫీ కాస్తున్న స్టౌలో అప్పుడు కిరసనాయిలు పోస్తూ, కొంచెం కాళ్ల మీద పోసుకుని, అగ్గిపుల్ల గీసి కాలి దగ్గరపెట్టి చూశాను. ఏం తెలీలేదు. అయినా చావడానికి ధైర్యం చాలలేదు.

అందమైన ప్రపంచంతో అనుబంధం. సహజంగా చచ్చిపోయేంతవరకూ బతకాలనే ఆశ. దాని వెనక భయం.

ధైర్యంచేసి ఎట్లాగో నాన్నకు చెప్పేశాను.

నాన్నకు నోటమాట రాలేదు.

నిశ్శబ్దంగా, గంభీరంగా ఏడ్చాడు నాన్న.

నాకు రహీం మీద విపరీతమైన కోపం వచ్చింది.

నాకీ గర్భం రాకుండా వుండి రహీం చచ్చిపోయి వుంటే నేను అంతగా బాధపడేదాన్ని కాదేమో.

నాకీ గర్భం వచ్చి రహీం బతికే వున్నాగాని అంతగా బాధపడేదాన్నికాదు.

చచ్చిపోయిన రహీం గురించి నిజంగా నా కే బాధాలేదు. ప్రాణంతో వున్న నాగురించే నా బాధ. నా గర్భంలో ప్రాణం పోసుకున్న అండం గురించి బాధ.

నాన్న నన్ను హైద్రాబాదు నుంచి విజయవాడ తీసుకువచ్చేశాడు. నన్ను బొట్టు పెట్టుకోవద్దన్నాడు. విధవలా కన్పించాలి నేను. తప్పదుమరి.

తెల్లచీర, తెల్లజాకెట్టులో అందంగానే వుండే దాన్ని నేను.

"మా అల్లుడు లారీ కిందపడి చచ్చిపోయాడు.. అమ్మాయికి నాలుగోనెల. ఏం చేస్తాం...విధి." అని ఇంటికి వచ్చిన ఎవరితోనో నాన్న అంటుంటే ఒకసారి విన్నాను.

నవ్వొచ్చింది.

నాన్న నటిస్తున్నాడు. అందంగా నటిస్తున్నాడు.

తొమ్మిదోనెల రాకముందే నేను ప్రసవించాను.

చచ్చిపోతానని భయంవేసింది. చచ్చిపోయిన పిల్లాడు పుట్టాడు.

చెడిన ఆడదైనా తనుకన్న పిల్లాడిని ఎంతో ప్రేమతో చూస్తుందట. నాకు అటువంటిదేం అన్పించలేదు.

చచ్చిపోయిన పిల్లాడి మొహం చూశా.

నిన్నటి డైలీపేపరు హెడ్డింగుని ఇవాళ చూసినట్టుంది.

వాడు చచ్చిపుట్టినందుకు నిజంగా నాకెంతో సంతోషం అన్పించింది. వాడు కనక ప్రాణంతో పుట్టి వుంటే నేను చచ్చినంత పని అయ్యేది.

సంఘం ఆమోదించే పద్ధతుల ప్రకారం నాకు పెళ్లిజరిగివుంటే ఇట్లా చచ్చిపోయి పుట్టిన పిల్లాడి గురించి ఏవిధంగా ఆలోచించి ఉండేదాన్నో ఊహించి చూశా. ఏం అనిపించలేదు.

కాఫీ తయారు చేశా. తీసుకువెళ్లి రవికి ఇచ్చాను. తాగాడు.

స్టీలుగ్లాసు లాగ నున్నగా అందంగా ఉన్నాడు రవి. అందమైన ఫేబర్ పేపర్ బ్యాక్ అట్టలాగ అమాయకంగా నవ్వుతున్నాడు, చూస్తున్నాడు.

"ఈ సెప్టెంబరులోనైనా అమ్మాయి గ్రూప్ పూర్తిచేస్తే బి. ఏ డిగ్రీ ఒస్తుంది. తర్వాత ఏదైనా ఉద్యోగం చూసుకుంటుంది. ఈ మార్చికి రాణీ ఇంగ్లీషు పాస్ అయ్యేట్లు చెప్పాలి." అన్నాడు నాన్న.

"ఆయన పాస్ అయ్యేట్లు చెప్పినా, పాస్ అయేట్లు నేను రాయొద్దూ!" అన్నాను.

రవి నవ్వాడు.కొంచెంసేపుపిచ్చాపాటీ మాట్లాడిన తర్వాత మరుసటి రోజు పాఠం చెప్పటానికి వస్తానని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు.

అతను వెళ్లిపోయిన తర్వాత నాన్న చిరునవ్వు నవ్వాడు. నాన్న చిరునవ్వు వెనక ఎంతో అర్థంవుంది. అప్పుడప్పుడు నాన్న నాకుచెప్పిన విషయాలన్నీ జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఆ చిరునవ్వుని చూసిన తర్వాత.

కాపిటలిజం గురించీ, కమ్యూనిజం గురించీ నాన్నకు బాగా తెలుసో తెలియదో నాకు తెలియదు. నా టెక్స్ట్‌లలో కమ్యూనిష్టు సిద్ధాంతాల గురించి చదువుకున్న విషయాల చాయలు నాన్న చెప్పేమాటల్లో కనిపించేవి.

సంఘం గురించి, సంఘంలోని వ్యక్తుల గురించి నాన్న ఆలోచనలో అంత మార్పు రావడానికి కారణం నేనేనని నాకు తెలుసు. నాన్న ఇప్పుడు ఎన్నో సమస్యల్ని, వాటివల్ల కలిగే ఫలితాల్ని నాకు అంతకు ముందు జరిగిన "అన్యాయం"దృష్ట్యానే చూస్తున్నాడు.

"ప్రస్తుతం మన సంఘం డబ్బుకి ఇచ్చే విలువ ఇంక దేనికీ ఇవ్వడంలేదు. డబ్బు సంపాయించే పోటీలో గొప్ప దోపిడీ, దగా ఉన్నాయి. ఇవి చేయడానికి తెలివి కావాలి. తెలివిగా, తేలిగ్గా డబ్బు సంపాయించాలి. డబ్బు పునాదుల మీద నిలబడిన సంఘం ఇది. మనకి డబ్బులేదు. తెలివివున్నా మనం డబ్బు సంపాయించలేం. అవకాశాలు లేవు."

ఆడపిల్ల తండ్రి అసలు డబ్బు సమస్యను పట్టించుకోవలసిన అవసరం ఎందుకు వచ్చింది? మనది ఫ్రీ సొసైటీ కాకపోవడంవల్ల. అట్లా అయితే ఏమయ్యేది? అబ్బాయిలకి, అమ్మాయిలకీ స్వేచ్ఛ ఉండేది. వాళ్ల ప్రేమించుకోడానికి, పెళ్లి చేసుకోడానికీ అవకాశాలు ఉండేవి. అట్లా జరిగినప్పుడు భగ్నప్రేమికులుగాని, అక్రమసంబంధాలవల్ల పుట్టిన పిల్లలుగాని అంతగా ఉండేవాళ్లు కారు. అన్నిటినీ మించి కట్నాల సమస్య ఉండనే ఉండదు. ఎందుకంటే పెళ్లిళ్ల కుటుంబ యాజమాన్యంవున్న పెద్దవాళ్ల నిర్ణయంతో కాకుండా, స్వేచ్ఛగావున్న యువతీ యువకుల స్వచ్ఛంద నిర్ణయంతో జరగడంవల్ల. ఇటువంటి మార్పు ఎప్పుడు వస్తుందంటే పారిశ్రామిక విప్లవం యొక్క ప్రభావం బాగా విస్తృతమైనప్పుడు. అప్పుడు కుటుంబం వ్యక్తిగత యాజమాన్యం కలదిగా కాక, స్త్రీపురుషుల మధ్య స్వచ్ఛందమైన, సమానమైన మైత్రిగా మారుతుంది. అప్పుడు ఒకఅమ్మాయిగాని, అబ్బాయిగాని స్వేచ్ఛగా ప్రేమించుకోడానికి అవకాశం ఉంటుంది. ఒకణ్ణి ప్రేమించిన అమ్మాయి వాణ్ణి కాదని మరొకణ్ణి చేసుకోగలదు. ఒకణ్ణి చేసుకున్న అమ్మాయి వాణ్ణి విడిచి మరొకణ్ణి చేసుకోగలదు. అంటే నైతికమైన విషయాల్లో, ఆడదాని శీలం విషయంలో ప్రస్తుతం వున్న దురభిప్రాయాలు మారాలి. పారిశ్రామిక విప్లవంపూర్తిగా జరిగినప్పుడు ఈ మార్పులు వస్తాయి. పారిశ్రామిక విప్లవం రాక

ముందు, ఇప్పుడు పారిశ్రామికంగావృద్ధిపొందిన దేశాలు ఒకప్పుడు ఇటువంటి స్టుపిడ్ సెంటిమెంట్లకీ, ఫాల్స్ ఐడియాస్ ఆఫ్ చేస్టిటీకి స్థానం ఇచ్చినవే. కాని పారిశ్రామిక విప్లవ ప్రభావం క్రమంగా పెరుగుతూ ఫ్యూడల్ విధానాలూ, ఫ్యూడల్ ఆలోచనలు మాసి పోతుంటే కొన్ని కొత్త విలువలు వచ్చాయి. ఫ్రీ సొసైటీ వచ్చింది. నైతిక విషయాల్లో కొత్త విలువలు వచ్చాయి. ఫ్రీ సొసైటీలో ఆడది ప్రేమి స్తుంది. అది తప్పుకాదు. ప్రేమించిన వాణ్ణి కుల మతాల ప్రసక్తి లేకుండా పెళ్లి చేసుకుంటుంది. అదీ తప్పుకాదు. ఆ ప్రేమికుల మధ్యకానీ, వివా హితుల మధ్యకానీ డబ్బు అడ్డురాదు. కాని వివాహేతర సంబంధాలు వుంటే మాత్రం తప్పే అనాలి. అటు వంటి సంబంధాలకు తెరకాదు పెళ్లి. పరస్పర రక్షణ కోసం, అనురాగం కోసం పెళ్లి. అందువల్ల వివాహ బంధంలో కొన్ని నైతికమైన విలువలు అవసరం.'

"సరే! ఒకమ్మాయి విడాకులు ఇచ్చింది. మళ్లీ పెళ్లి చేసుకునేలోపు ఆ అమ్మాయి ఎవరి నైనా ప్రేమించవచ్చు. ఇంకెవరినో పెళ్లి చేసుకో వచ్చు. అంతమాత్రాన ఆ అమ్మాయి 'చెడిపోయింది' అని, 'పెద్ద చెయ్యి' అని అననవసరంలేదు. అది ఫ్యూడల్ సొసైటీకే చెల్లుతుంది. ఇండస్ట్రియల్ సొసైటీలో ఇట్లా ఉండదు. ఇట్లా కాకుండా వుండి, స్త్రీ పురుషులకు వారి వారి శీలాల విషయంలో సందేహాలుంటే ఎవరికీ పెళ్లికాదు. ఇట్లా అను మానాలవల్ల, శీలం విషయంలో దురభిప్రాయాల వల్ల పెళ్లి కాకపోవడం మన సంఘంలోనే జరుగు తుంది. కారణం—మన కుటుంబాలు వ్యక్తి యాజ మాన్యంక్రింద ఉండడంవల్ల, మనది ఫ్రీ సొసైటీ కాకపోవడంవల్ల. ఇక మామూలుగా సాంప్రదాయ సిద్ధంగా పెళ్లి జరగాలంటే కట్నం కావాలి. కట్నం వెనక ఎంతో బాధ, మోసం, కన్నీళ్లూ. ఇటువంటి సాంఘిక వ్యవస్థలో ఆడది చెడిపోకతప్పదు. కాని, ఆడది చెడిపోకూడదనే అర్థంలేని సాంఘికమైన కట్టుబాట్లు మళ్లీ. ఇటువంటి సాంఘిక వ్యవస్థలో డబ్బులేని ఆడపిల్లతండ్రి ఆడపిల్లకు పెళ్ళి చేయడం కష్టం. అటువంటప్పుడు ధైర్యంతో ఆడపిల్ల ఎవరినైనా ప్రేమించి, ఎక్కడికైనా లేచిపోయి పెళ్లి చేసుకోవాలి. లేదూ—ధైర్యమూ, తెలివీ, తెగింపూవుంటే, కూతురి పెళ్లిచేయాలనే కోరిక వుంటే తండ్రి అటువంటి ఏర్పాటుచేయాలి. నేను నీకు అటువంటి అవకాశం కల్పిస్తాను. నువ్వు అంతకుముందు ఎవర్నో ప్రేమించావు. నీకు ఉపయోగపడేది ఏమీ జరగలేదు. ఇప్పుడైనా నీకు నచ్చినవాడు, నిన్ను చేసుకోగలవాడు ఎక్కడైనా కన్పిస్తే ప్రేమించు. అభ్యంతరంలేదు. అయితే నా ప్రయత్నం కూడా నేను చేస్తాను.'' అని అనేవాడు నాన్న.

నాన్నకు ఒకే బిగిని ఉపన్యాసం ఇచ్చినట్లు మాట్లాడ్డం చేతకాదు.

వేరు వేరు చోట్లనుంచి ఎగిరివచ్చి ఒకే చెట్టు మీద కూచున్న నాలుగు పక్షుల్లాంటివి నాన్న చెప్పిన మాటలు. ఎప్పుడైనా తీరిగ్గా కూచుని, నాతో మాట్లాడేటప్పుడు ఇవన్నీ ముక్కలు ముక్కలుగా చెప్పేవాడు. నాన్న చెప్పిన మాటల వెనక సోషలిస్ ఐడియాలజీ ఉందని నాకు తెలుసు.

నలభై ఏళ్లకే సాధారణంగా స్టుపిడిటీ వచ్చే మనుషులున్న దేశంలో, నడి వయస్సులోవున్న నాన్న ఇంత రాడికల్‌గా ఆలోచిస్తాడనీ, తన ఆలోచనల్ని తెలివిగా సమర్థించుకుంటాడని నేను అంతకుముందు అనుకోలేదు.

నాన్న నాకు పెళ్లి చేయాలనుకుంటున్నాడు. ఆ పెళ్లి పందిరికింద, బాజాలమధ్య, బ్రాహ్మణుడి మంత్రాలతో, అగ్నిసాక్షిగా జరగాలన్న కోరికా, పట్టుదలా నాన్నకూ లేవూ, నాకూ లేవు. రిజిస్టర్ మ్యారేజీ జరిగితే చాలు. అది పదివేలు.

ఈ అభిప్రాయాల్తో నాన్న నా ఉద్యోగంకోసం నన్ను పెళ్లి చేసుకునేట్లు చేయగలవాడికోసం వల వేస్తున్నాడు. ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడు.

నాన్న ప్రయత్నాలవల్ల దొరికిన వ్యక్తి రవి.

మరునటి రోజు రవి నాకు ట్యూషన్ చెప్ప డానికి వచ్చాడు. ఆ తర్వాత—అతను వచ్చేవేళకి అందంగా ముస్తాబై కూచునే ధాన్ని.

లోనెక్ తెల్లవాయిల్ పొట్టి జాకెట్, ఎర్రంచు తెల్ల చీర — నోకంప్లైంట్ 'బ్రా' లు కంటి చివర్లదాకా కాటుక—కనుబొమ్మలకి పునుగు..... సెక్స్ అప్పీల్.

నాన్న అప్పుడు వచ్చేవాడు కాడు.

రవి ముందు కూచుని పాఠం వింటూ మత్తుగానో, చిలిపిగానో, కవ్వింపుగానో అతనివైపు చూసేదాన్ని. ఒకవైపు రొమ్ము కనిపించేట్టు పమిటను విడిచేసేదాన్ని. చేతులు రెండూ బాగా దగ్గరకు చేర్చి, కాస్త ముందుకువంగి కూచునేదాన్ని. అప్పుడు రొమ్ములు దగ్గరై ఒరుసుకుంటూ, లోనెక్ కింద నుంచి 'బ్రా' ల ఒత్తిడికి అందంగా పైకి ఉబికేవి.

రవి చూసీ చూడనట్టుగానే చూసేవాడు. అతను చెప్పే మాటల్లో తడబాటు కన్పించేది. నేను ఇదేం పట్టించుకోనట్టే కూచుని ఉండేదాన్ని.

నాకు ట్యూషన్ చెప్పడానికి వచ్చిన పది పదిహేను రోజుల తర్వాత రవి స్కూటర్‌మీద వచ్చాడు.

ఇప్పటి ఆడపిల్లలు ముందు అబ్బాయిని కాకుండా, అతను తెచ్చిన స్కూటర్‌నో, కారునో, దాని వెనకవున్న డబ్బునో ప్రేమిస్తారనే విషయం రవికి తెలుసు. నాకూ తెలుసు.

అతనిలో ఇంకా స్పష్టంగా కన్పించనిమార్పు నాలో ఏదో నమ్మకం కల్గిస్తోంది. ఈ విషయం చెప్పినప్పుడు నాన్న నవ్వేవాడు.

''నువ్వు అందమైన దానివమ్మా! రష్యన్ రాకెట్టు నీ చుట్టూ ప్రదక్షిణం చేసినా, చంద్రుడి చుట్టూ ప్రదక్షిణం చేసినా ఒకటే'' అనేవాడు నాన్న.

నాకు గర్వం అనిపించేది.

ఎవరూ లేనప్పుడు అద్దం ముందు నగ్నంగా నిలబడేదాన్ని. కాన్పువల్ల బిగి సడలిపోయిందేమో నని రొమ్ములు తడుముకునే దాన్ని.

రహీం జ్ఞాపకం వచ్చేవాడు.

''పిరమిడ్లు ఈజిప్టులో లేవు, నీ ఛాతీమీద ఉన్నాయి'' అని రొమ్ములమీద చూపుడువేలితో రాణీ—రహీం అని రాసేవాడు.

కన్పించని అతని చేతుల స్పర్శ ఇప్పుడు ఒంటిమీద పాకినట్లుంది.

''ద్విపుట కటకంలాంటి నడుం, యాబ్—స్ట్రాక్ట్‌లాంటి కళ్లు'' ఇట్లా ఏమి టేమిటో అనే వాడు.

నా 'బ్రా' లని ముద్దు పెట్టుకొని, వచీరను గుండెలకు అదుము కునేవాడు. తానే స్వయంగా నాకు 'బ్రా'లు వేసి, జాకెట్ తొడిగేవాడు. ''చీర నాకు కట్టడం రాదు రాణి'' అనేవాడు. చీర నేనే కట్టు కునే దాన్ని.

ఇప్పుడు చీరతీసి నగ్నంగా నిలబడితే పిచ్చెక్కి పోతున్నట్టుంది.

రవి ముందు కూడా నే నిట్లా నిలబడాలి.

కాని రవి ఎందుకో భయపడుతున్నట్టు, తను నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడని అంటే నే నేమం టానో అనే జంకు అతనికి ఉన్నట్లు అనిపించింది నాకు.

ఒకరోజున ఏదోమాటల్లో అడిగాను!.

''మీ పెళ్లెప్పుడు?''

రవి నవ్వాడు.

''నవ్వినప్పుడా?'' అన్నాను నవ్వుతూ.

''ఎవరు?''

నిజంగా నేను సిగ్గుపడ్డాను.

''నాపెళ్లి విషయం ఎందుకుగాని, మీ పెళ్లి విషయం చెప్పండి.'' అన్నాడు.

నేను నవ్వాను.''నన్నెవరుపెళ్లిచేసుకుంటారు?'' అన్నాను.

“అదేమిటి! మిమ్మల్ని చూస్తే ఎవడైనా పెళ్లి చేసుకుంటా నంటాడు.”

“నన్ను చూస్తే అంటాడేమోకానీ, నేను నిజంగా వున్న స్థితిని చూస్తే అనడు.”

“చేసుకునేవాడు మిమ్మల్నిగాని, మీ స్థితిని కాదుగా.”'

“అందరికీ మీలాంటి అభిప్రాయాలే ఉంటా యంటారా?”

అతనేం మాట్లాడలేదు. అతన్ని మాటల్ని బట్టిచూస్తే అతనిమెదడులో నా గురించి ఎటువంటి ఆలోచనలు రేగుతున్నాయో ఊహించుకోగలిగాను. కాని అతను ధైర్యంచేసి ఏదీ నన్ను అడగలేక పోతున్నాడు.

ఇట్లా నెల గడిచి పోయింది.

ఒకరోజు అతను అందమైన సూట్‌లో ఇంటికి వచ్చాడు. నిజంగా అతన్ని ముద్దుపెట్టుకోవా లనిపించింది. చాలా అందంగా కనిపించాడు.

“విశేషమేమిటండీ మాష్టారు?” అన్నాను.

“ఇవాళ నాపుట్టినరోజు.”

“ఓ! హ్యాపీ బర్త్‌డే.”

“థాంక్యూ......... ఇవాళ పార్టీ.......”

“చెప్పరుకదూ......... మరి కబుర్లు చెప్పండి.’

“సినిమాకు వెళ్లాలని.............”

“నేనూ రానా?”

“మీరా? మీ రెక్కడ వస్తార్లెండి?”

“నేను రాలేననా? నాకదేంలేదు. మీరు తీసుకు వెళ్లాలేగాని నరకానికైనా వచ్చేస్తాను.”

“భలేవారే! నేను నరకానికి కూడా తీసుకు వెళ్తానా మీలాంటి వాళ్లని!”

“సర్లెండి! ముందు సినిమాకు తీసుకు పదండి.” అన్నాను.

రవి, “సరే”అన్నాడు. నేనుబట్టలు మార్చుకు వచ్చాను.

"అరె ! మీరు స్కూటర్ తెచ్చారుగా. దానిమీద పోదామా?" అన్నాను.

"బాబోయ్! రేపు కుర్రాళ్లు నన్ను కాలేజీలో బతక నివ్వరు......... సిటీ బస్సులో పోదాం."

"సరే! మీఇష్టం."

"మరి మీనాన్నగారికి చెప్పారా?"

"అవసరంలేదు. తాళంవేసి, ఆ కిటికీమూల తాళంచెవి పడేస్తేచాలు. నాన్న తీసుకుంటాడు. సినిమాకు వెళ్లానని చిన్నచీటీరాసి టేబుల్‌మీద పడేస్తే చాలు. నాన్న గాబరాపడడు."

"మీ నాన్నగారు చాలామంచివారండీ. కూతుళ్లని అర్థంచేసుకునే తండ్రులు ఎంతమంది ఉన్నారు మనవాళ్లలో" అన్నాడురవి.

నేనింత చనువుగా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తున్నానో అతనికి తెలియదు.

సినిమాకు వెళ్లాం.

శ్రీ 420. అంతకు ముందు చూసిందే. అయినా సర్దాగావుంది. నర్గీస్ ఎంతో అమాయకంగా రాజ్‌కపూర్‌ని ప్రేమించడం చూసినప్పుడు నాకేమిటో అనిపించింది.

రవివైపు చూచాను. అతను తెరవైపు చూస్తున్నాడు.

అల వోకగా నాచేతిని అతని చేతిమీద వేశాను. అతను చేయి లాక్కోబోయాడు. నేను అదిమాను. అట్లాగే ఉంచేశాడు.

నా మోకాలిని అతని మోకాలికి ఆనించాను. ఆవేశం మెల్లమెల్లగా కుతకుత లాడుతోంది. అతని భుజానికి నా భుజం ఆనించాను. అన్నీ ఏమీ గమనించనట్టు చేశాను. అతను ఊరుకున్నాడు. నేను ఎక్సైట్ అయ్యాను. సినిమాహాల్లో అది అనుచితం అనుకున్నాను.

అతనికి దూరంగా జరిగాను. సినిమా అయ్యేంత వరకూ అట్లాగే కూచున్నాము. రవి ఇదేం పట్టించుకోనట్టే ఉన్నాడు. అతను అట్లా రబ్బరు బొమ్మలాగ ఉన్నందుకు అతనిమీద కోపం వచ్చిందినాకు.

ఇద్దరం ఒకే రిక్షాలో ఇంటికి వచ్చాం. వేసిన తాళం వేసినట్లేవుంది. నాన్న ఇంకారాలేదేమో!

వెళ్లి తలుపులు తీశా. లైటువేశా. రవి నా వెంటవచ్చాడు.

"మీనాన్నగారు రాలేదేమో!" అన్నాడు.

"వచ్చి బయటకు వెళ్లారేమో! అన్నట్టు మీరు ఇక్కడ భోజనం చేసివెళ్లాలి." అన్నాను.

"వద్దు. వెళ్లిపోతాను." అన్నాడు రవి.

"అదేం కుదరదు. భోజనం చేయాల్సిందే." అన్నాను.

అతను ఎదురు చెప్పలేదు. కారియర్‌లో భోజనం ఉంది.

"ఇదెక్కడిది?" అన్నాడు.

"సినిమాకు వెళ్లేముందు చీటీరాశాగా. నాన్న కారియర్ తెప్పించి వుంచాడు."

"భలేపనిచేశారు.''"

ఇద్దరం పక్క పక్కన కూచుని భోజనం చేశాం. అట్లా భోజనంచేయుడంలో ఏదో విచిత్రమైన ఆనందంవుంది. అతనితో నాకు పెళ్లిఅయినట్లుగానే ఫీల్ అయ్యాను.

భోజనం అయిపోయింది.

అతను వాలుకుర్చీలో నడుం వాల్చాడు.

ఎదురుగా చీకటి కుప్పల్లాగ ఉన్నాయికొండలు.

ఉడుకుతున్న గుడ్డులాగ చంద్రుడు.

నన్నేదో ఆవేశం కమ్ముతున్నట్టుంది.

అతని కుర్చీపక్కనే నిలబడ్డాను. అతని కళ్లలోకి చూస్తూ "రవిగారూ! ఇప్పుడు మీకేం అనిపిస్తోంది?" అన్నాను.

"ఏంలేదు.......ఏం? మీకేంఅనిపిస్తోందేమిటి? అన్నాడు.

"చాలా హాయనిపిస్తోంది. ఇట్లాగే ఉండిపోవాలనిపిస్తోంది."

ఆవేశం ఆలోచనని చంపివేసింది.

వంగి అతని నుదుటిమీద ముద్దు పెట్టుకున్నా.

అతను టక్కున లేచి నిలబడి కోటువేసుకోకుండానే గబగబా వెళ్లి స్కూటర్ స్టార్ట్ చేసుకు వెళ్లిపోయాడు. నాకు మతిపోయినట్టయింది.అతను ఎందుకు అట్లా వెళ్లిపోయాడో అర్థంకాలేదు.

అతనికి అవకాశం ఇచ్చాను. ఆవేశం చూపాను. ఏం జరగలేదు. ఏం జరగలేదు. అతనువెళ్లిపోయాడు.

రెండురోజులు రాలేదు.అతను. నాకు పిచ్చెక్కినట్లుగా వుంది.

అతని అడ్రస్ నాకు తెలియదు. నాన్నకు తెలుసు. నాన్నను అడిగితే, "అతనే వస్తాడు చూడు" అన్నాడు.

అతను రాలేదు. అతనిదగ్గరనుంచి ఉత్తరం వచ్చింది.

"రాణి గార్కి, మిమ్మల్ని బాధపెట్టి ఉంటాను క్షమించండి.

మీరు నన్ను ప్రేమిస్తున్నారు. నాకు తెలుసు. నాడబ్బుని, నాస్కూటర్‌ని, కారునీ ప్రేమించిన ఆడపిల్లలు ఉన్నారు. నేను వేసిన అందమైన డబ్బువలలోపడి నలుగురైదుగురు అమ్మాయిలు జీవితాలు నాశనం చేసుకున్నారు. నేను ఎంతో తెలివిగా పన్నినవలలో మీరూ అమాయికంగా అడుగు పెట్టారు. మీ అమాయికమైన ప్రేమ నాలో చాలా ఆలస్యంగా ఏదో మార్పును తెచ్చినట్టుంది.

నేను విపరీతంగా తాగుతాను. నా ఊపిరి తిత్తులు కాన్సర్‌కి అంకితమై పోయాయి.నేను చాలా 'విచ్చలవిడిగా' తిరుగుతాను. మీరు బహుశా, "సుఖవ్యాధులు" అనేమాట వినే వుంటారు. ఆ సుఖవ్యాధుల పాములకి నాశరీరం పుట్ట.

మీరు అందమైనవారు. అమాయకులు. మీ అందాన్ని పాడుచేయడం, మీ ఆరోగ్యాన్ని కలుషితం చేయడం, మీకు ముందున్న మంచి జీవితాన్ని నాశనం చేయడం నాకేమాత్రం ఇష్టం లేదు. క్షమించండి.

"రవి."

ఉత్తరాల్లో అంతమయ్యే కథలు చదివి నవ్వుకునే దాన్ని.

కాని ఉత్తరంతోనే ఒక మలుపు తిరిగిన జీవితంగురించి ఆలోచించినా నవ్వే వచ్చింది నాకు.

రవి రాసిన ఉత్తరం చదివి నిజంగా నవ్వుకున్నాను.

సముద్రతీరం—

ఇసుకలో అందమైన పేకమేడ—

అందులో నేను—

హోరుగాలిలాగ రహీం

కూలిపోయిన పేక మేడ—

దానిమీదనుంచి పిల్లగాలిలాగ వచ్చి వెళ్లిపోయిన రవి.

నిజంగా నవ్వు వచ్చింది నాకు.

రవి రాసిన ఉత్తరం చించి పారేసి, రేడియో పెట్టుకు కూచున్నా.